

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1647/05
15.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Обрада Андрића, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Јевтић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, коју заступа адвокат АБ, против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије у Београду, број 553-02-626/2004-10 од 8.11.2004. године, у предмету материјалног обезбеђења, у нејавној седници већа одржаној дана 15. децембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Центра за социјални рад општине Крушевац Уп. бр. 2086/04 од 31.5.2004. године, којим је тужиљи престало право на материјално обезбеђење породице, са 1.6.2004. године.

У поднетој тужби, преко пуномоћника, тужиља оспорава законитост решења туженог органа истичући да синови ББ и ВВ не живе са њом, а да тужиља живи само са малолетним унуком, да су укидањем материјалног обезбеђења доведени у питање животи тужиље и малолетног унука. Истиче да је погрешан закључак туженог органа да породица тужиље остварује приходе изнад нивоа социјалне сигурности за четворочлану породицу. Стога сматра да је оспореним решењем повређен закон на њену штету и предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из списка предмета се види да је тужиља била корисник права на материјално обезбеђење по решењу првостепеног органа од 21.4.1997. године, да је на основу Налаза, оцене и мишљења првостепеног органа вештачења РФ ПИО број 447/599 од 18.11.1997. године тужиља неспособна за рад и привређивање. Такође, види се да је првостепени орган у Налазу и мишљењу о чињеницама о којима се не води службена евиденција број 2086/04 од 31.5.2004. године, а на основу увиђаја на лицу места утврдио да тужиља живи у четворочланом домаћинству са синовима ББ и ВВ и малолетним унуком, као и то да су тужиљини синови у првом кварталу 2004. године пропустили да остваре просечан месечан приход у износу од по 2.500,00 динара радним ангажовањем на стоваришту робе и материјала пет дана у месецу за дневницу од по

500,00 динара. Према уверењу Републичког геодетског завода од 1.4.2004. године види се да тужиља остварује и приход од пољопривредне делатности у просечном месечном износу од 11,81 динар, а да је ниво социјалне сигурности утврђен за четворочлану породицу на подручју општине Крушевац у првом кварталу 2004. године, на основу званичних статистичких података Републичког завода за статистику износио 4.929,90 динара. Имајући у виду наведено, правилно је првостепени орган својим решењем од 31.5.2004. године, у поступку ревизије, укинуо тужиљи право на материјално обезбеђење породице почев од 1.6.2004. године.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије је нашао да је правилно поступио тужени орган када је истим одбио као неосновану жалбу тужиље изјављену на решење првостепеног органа. Ово стога што је одредбом члана 10. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана ("Службени гласник РС" број 36/91...29/01), регулисано да материјално обезбеђење припада појединцу, који живи сам, односно породици која остварује приходе испод нивоа социјалне сигурности утврђеног овим законом. Како је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да тужиља живи у четворочланом домаћинству са синовима ББ и ВВ, који су радно способни и са малолетним унуком, те да су синови у првом кварталу 2004. године пропустили да остваре просечан месечан приход у износу од по 2.500,00 динара радним ангажовањем на стоваришту робе и материјала пет дана у месецу за дневницу од по 500,00 динара, то просечан приход породице тужиље у првом кварталу 2004. године је изнад нивоа социјалне сигурности за четворочлану породицу у том периоду и породица тужиље сматра се материјално обезбеђеном у смислу члана 10. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, да тужиља не живи у четворочланом домаћинству, већ са својим малолетним унуком, али налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер у списима предмета постоји потврда МЗ ГГ број 59/03-1 од 8.4.2003. године и изјава два сведока од 30.3.2004. године из којих се види да она живи у четворочланом домаћинству.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15. децембра 2005. године, У.1647/05

Записничар, Председник већа-судија,

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн